

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Michaely Bejčkové a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2/301, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2014, č. j. KUJCK 3949/2014/ODSH, sp. zn. ODSH 3945/2014/tokob SO2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 7. 2014, č. j. 10 A 68/2014 – 23,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení u správních orgánů

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2013 shledal Magistrát města České Budějovice žalobce vinným ze spáchání přestupku, kterého se žalobce dopustil tím, že v místě, čase a způsobem popsáním ve výroku rozhodnutí překročil jako řidič motorového vozidla nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více. Za toto jednání uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 3500 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho měsíce.

[2] Odvolání, které žalobce podal proti rozhodnutí, zamítl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 16. 1. 2014 jako opožděné. Správní orgán prvního stupně doručoval rozhodnutí ve věci přestupku žalobcovu zástupci na elektronickou adresu, jak o to zástupce požádal; zástupce však nepotvrdil převzetí písemnosti ve smyslu § 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), a proto předal správní orgán zásilku obsahující rozhodnutí k poštovní přepravě. Protože adresát nebyl v místě

svého trvalého pobytu zastižen, byla mu zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky; dne 13. 8. 2013 pak byla zásilka vložena do domovní schránky adresáta. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání uplynula dnem 27. 8. 2013; žalobce však podal odvolání až dne 10. 11. 2013.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Krajský soud v Ostravě odmítl žalobu, kterou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného, pro opožděnost. Žalovaný (stejně jako před ním správní orgán prvního stupně) opět učinil pokus doručit své rozhodnutí žalobcovu zástupci na jeho e-mailovou adresu X, ovšem ani tentokrát cílový server neodeslal oznámení o převzetí písemnosti. Žalovaný proto odeslal rozhodnutí na adresu trvalého pobytu žalobcova zástupce; zásilka obsahující rozhodnutí byla doručena fikcí dne 30. 1. 2014. Podle krajského soudu nelze zpochybnit postup správních orgánů, které své písemnosti odesílaly z e-mailových adres úředních osob (nikoli z e-mailové adresy elektronické podatelny), protože práva osoby, která žádá o doručování na elektronickou adresu, nejsou nijak dotčena tím, zda zpráva odeslaná správním orgánem nese e-mailovou adresu elektronické podatelny, nebo oprávněné úřední osoby. Podstatné je, že zpráva byla opatřena zaručeným elektronickým podpisem. Nepotvrdil-li žalobcův zástupce převzetí takových zpráv, doručovaly mu správní orgány důvodně prostřednictvím poštovní přepravy. Lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí, které bylo zástupci oznámeno dne 30. 1. 2014, uplynula dne 31. 3. 2014; žaloba, která byla podána až dne 26. 5. 2014, tedy byla podána opožděně.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“). Podle jeho názoru nebylo rozhodnutí žalovaného vypraveno na elektronickou adresu jeho zástupce v souladu s právními předpisy: žalovaný totiž nevypravil písemnost z oficiální e-mailové adresy elektronické podatelny posta@kraj-jihocesky.cz, ale z osobní e-mailové adresy úřednice Y, která nadto ve věci nebyla oprávněnou úřední osobou. Stěžovatelův zástupce měl ke dni vypravení rozhodnutí, tj. k 16. 1. 2014, nastaven antispamový filtr tak, že server přijímal pouze e-maily zaslané z oficiálních adres elektronických podatelen; při nastavování filtru vycházel z legitimního očekávání, že mu správní orgány budou vypravovat písemnosti v souladu s právními předpisy. Jeho práva proto byla postupem správního orgánu dotčena: kdyby mu žalovaný vypravil písemnost z oficiální adresy elektronické podatelny, antispamový filtr by takovou zprávu neodmítl a zpráva by stěžovateli byla doručena.

[5] Správní orgány jsou povinny postupovat podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o archivnictví a spisové službě“), a podle vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (dále jen „prováděcí vyhláška“). Podle § 18 odst. 1 a 2 prováděcí vyhlášky odesílá veřejnoprávní původce dokumenty prostřednictvím výpravny, kterou vybaví zařízením umožňujícím odesílání datových zpráv ze zveřejněných elektronických adres podatelny. Z toho plyne, že správní orgán ve správním řízení musí vypravovat své datové zprávy z elektronických adres podatelny, nikoli z adres oprávněných úředních osob nebo jiných úředníků; odeslání zprávy z adresy, která není zveřejněnou elektronickou adresou podatelny, je právně neúčinné. Správní řád klade na činnost elektronických podatelen velký důraz; není-li správní orgán schopen zajistit příjem elektronických podání, je třeba tento nedostatek vyřešit ve smyslu § 37 odst. 7 správního řádu uzavřením veřejnoprávní smlouvy o provozování elektronické adresy podatelny. Není tedy možné, aby správní orgány tuto podatelnu neměly nebo ji nevyužívaly. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 Ans 8/2008-105,

pokračování

a na rozsudek ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 Ans 5/2010-172 (publikován pod č. 2440/2011 Sb. NSS). Při doručování postupoval v rozporu se zákonem nejen žalovaný, ale i správní orgán prvního stupně; krajský soud však tento nesprávný postup aproboval. S ohledem na vadný postup žalovaného při doručování neměl odvíjet běh lhůty pro podání žaloby od data fiktivního doručení poštovní zásilky, ale teprve od okamžiku, kdy stěžovatelův zástupce nahlédl do správního spisu a fakticky se s rozhodnutím seznámil. Stěžovatel proto navrhl, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul to, co již dříve uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. Skutečnost, že žalovaný zaslal své rozhodnutí dne 16. 1. 2014 nejprve na e-mailovou adresu stěžovatelova zástupce, je zřejmá z *Přehledu odeslaných zásilek*, který je součástí spisu. V souvislosti s řízením o žalobě obstaral žalovaný z informačního systému GINIS detailní náhled odeslané e-mailové zprávy označený jako *Prohlášení odeslané zásilky*, který předložil soudu i pro potřeby kasačního řízení. Z náhledu je zřejmé, že dne 16. 1. 2014 v 13:39 hod. byla z podatelny žalovaného, konkrétně z e-mailové adresy Y, odeslána na e-mailovou adresu X e-mailová zpráva, k níž byl připojen elektronický obraz (*J. K. – odvolání.pdf*) a která byla opatřena vnitřním podpisem a vnitřním časovým razítkem. Zásilka byla rovněž specifikována číslem jednacím a tzv. PIDem (prvním identifikátorem dokumentu).

[7] Podle žalovaného nepochybil ani správní orgán prvního stupně. Jeho rozhodnutí bylo odesláno dne 24. 7. 2013 v 10:36 hod. z e-mailové adresy oprávněné úřední osoby A. L. XY; ačkoli tento postup není plně v souladu s § 18 prováděcí vyhlášky, nemohl zkrátit stěžovatele na právech. Co se týče postupu žalovaného, systém GINIS, který se u něj používá, vylučuje, aby oprávněná úřední osoba sama vypravovala písemnosti; tato osoba může pouze postoupit písemnost k odeslání na podatelnu. Proto napadené rozhodnutí z adresy Y vypravila pracovnice podatelny, nikoli oprávněná úřední osoba samotná. Dále žalovaný uvedl své úvahy nasvědčující tomu, že tvrzení stěžovatelova zástupce jsou nevěrohodná a že samotný zástupce, který vystupuje ve značném počtu řízení u žalovaného, odvíjí míru své procesní aktivity pouze od toho, zda je výsledek odvolacího řízení pro zastoupeného příznivý, či nikoliv. Doložil e-mailovou komunikaci ze dne 17. 2. 2014, v níž zástupce R. K. na adrese X reagoval na rozhodnutí odeslané elektronickou poštou z adresy Y (nikoli z adresy podatelny), ačkoli jen o měsíc dříve mu přístup k takovým zprávám údajně „znemožňoval“ antispamový filtr. K procesní strategii zástupce odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31. Kasační stížnost je podle žalovaného nedůvodná a měla by být zamítnuta.

[8] Stěžovatel v replice dodal, že na písemnost nelze hledět jako na vypravenou jen proto, že opustila počítač úředníka, pokud se ve skutečnosti nedostala do sféry vlivu adresáta. Žalovaný podle něj neprokázal, že odeslal stěžovateli písemnost, ani že tato písemnost obsahovala rozhodnutí (přiložený soubor nazvaný *J. K. – odvolání.pdf* mohl být stejně tak dobře odvoláním). Nelze argumentovat tím, že zpráva odeslaná z adresy Y se adresátovi zobrazuje jako zpráva, jejímž původcem je *e-podatelna KÚ Jihočeského kraje*, protože stěžovatelův antispamový filtr nerozlišuje zprávy dle zobrazovaného jména, pouze dle e-mailové adresy odesílatele. E-mailová komunikace ze dne 17. 2. 2014 nebyla stěžovateli předložena; její pravost nelze z kopie vtištěné na papíře ověřit a žalovaný mohl tento doklad zfalšovat.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení; dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích

jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud nesprávně ztotožnil datum oznámení napadeného správního rozhodnutí s datem, kdy nastala fikce doručení poštovní zásilky obsahující rozhodnutí. Je přesvědčen, že mu vůbec nemohlo být doručováno prostřednictvím pošty, protože v řízení požádal o doručování na elektronickou adresu. Žalovaný však místo řádného elektronického doručování zaslal rozhodnutí jeho zástupci na adresu trvalého pobytu (kde se zástupce nezdržuje); s tímto způsobem doručování nelze podle stěžovatele spojovat žádné právní účinky právě proto, že stěžovatel jej vyloučil svou žádostí o doručování na elektronickou adresu, na kterou však žalovaný řádně nereagoval.

[11] Nejvyšší správní soud s tímto tvrzením nesouhlasí. S prakticky stejnou argumentací se vypořádal již ve svém rozsudku ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014-34 (dostupném na www.nssoud.cz), od něž nemá důvod se odchýlit, a z jehož závěrů proto vychází i v nyní projednávané věci.

[12] Základní skutkové okolnosti věci nejsou mezi stranami sporné. Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatelovu zástupci bylo napadené rozhodnutí odesláno (a také doručeno) dne 16. 1. 2014, jako způsob odeslání je tu označena „*e-výprava*“. Podrobnější informace o elektronické zásilce doložil žalovaný v řízení před krajským soudem výpisem z informačního systému nazvaným *Prohlášení odesílané zásilky*, podle něž bylo rozhodnutí žalovaného odesláno na adresu X z adresy Y. V rubrice specifikující odesílatele je uvedeno: *Podatelna a výprava, B. D.*; tytéž údaje (spolu s označením instituce, tj. Jihočeského kraje) se pak objevují i v certifikátu elektronického podpisu, který byl k této elektronické zásilce připojen. Z výpisu je dále patrné, že k takto odeslanému e-mailu byla připojena elektronická příloha ve formátu .pdf s názvem *J. K. – odvolání*.

[13] Stěžovatel v řízení před krajským soudem ani v kasační stížnosti tyto údaje nezpochybnil – přesněji řečeno, výše citované detailní údaje nepovažoval za podstatné. Rozhodné pro něj bylo pouze to, že e-mail s napadeným rozhodnutím mu nebyl odeslán z e-mailové adresy elektronické podatelny žalovaného (posta@kraj-jihocesky.cz). Pouze odeslání z této adresy je podle stěžovatele řádnou reakcí na žádost účastníka správního řízení o elektronické doručování, což lze dovodit i z § 18 odst. 1 a 2 prováděcí vyhlášky.

[14] Podle tohoto ustanovení [které ve smyslu § 70 odst. 1 písm. i) zákona o archivnictví a spisové službě upravuje podrobnosti v procesu odesílání dokumentů při výkonu spisové služby] odesílá veřejnoprávní původce dokumenty prostřednictvím výpravy, která opatří odesílaný dokument náležitostmi potřebnými k jeho odeslání. Výpravu vybaví zařízením umožňujícím odesílání datových zpráv z elektronických adres podatelny zveřejněných podle § 2 odst. 3 písm. c) (...). Podle § 2 odst. 3 písm. c) prováděcí vyhlášky zveřejní veřejnoprávní původce na své úřední desce, případně na svých internetových stránkách, informace o provozu podatelny a o podmínkách přijímání dokumentů s tím, že alespoň uvede elektronickou adresu podatelny, kterou je adresa elektronické pošty.

[15] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku citovaném v odstavci [11], tato úprava obsažená v prováděcí vyhlášce se nijak nedotýká práv a povinností účastníků správního řízení. Práva a povinnosti účastníků v oblasti doručování upravuje správní řád. Zákon o archivnictví a spisové službě i vyhlášky, které jej provádějí, jsou svým účelem i předmětem úpravy zcela odlišné od účelu a předmětu úpravy správního řádu. Zákon o archivnictví a spisové službě upravuje – kromě různých činností týkajících se archiválií – také spisovou službu veřejnoprávních

pokračování

původců (§ 1 zákona). Zmocnění obsažené v § 70 odst. 1 písm. i) zákona o archivnictví a spisové službě zjevně směřuje ke stanovení technicko-organizačních podrobností spisové služby. I když prováděcí vyhláška stanoví povinnost vybavit výpravnu zařízením pro odesílání zpráv z elektronických adres podatelny, nezakládá povinnost používat v rámci výpravny vždy jen adresu elektronické podatelny pro odesílání zpráv a nespojuje s použitím jiné odesílací elektronické adresy důsledek v podobě neúčinnosti odeslání (doručení) zprávy. Takovou povinnost, resp. důsledek jejího nesplnění, neupravují ani další ustanovení zákona o archivnictví a spisové službě a neplýne to ani z obecných ustanovení správního řádu o doručování.

[16] Judikatura Nejvyššího správního soudu, již se stěžovatel dovolává výše v odstavci [5], na projednávanou věc nedopadá. Oba rozsudky se zabývaly pouze doručením zprávy správnímu orgánu jako adresátu, nikoli situací, kdy správní orgán zprávu odesílá. Závěry obou rozsudků lze shrnout tak, že správní orgán – ačkoli navenek vystupuje jako jeden subjekt – může mít fakticky stovky zaměstnanců a není možné klást naroveň doručení zprávy na elektronickou adresu např. technika zajišťujícího chod budovy správního orgánu a doručení do oficiální elektronické podatelny správního orgánu.

[17] Obecně nejsou v procesních předpisech kladeny požadavky na místo odeslání podání, nýbrž právě na místo, kde se podání dostává k adresátovi. Podstatná je i skutečnost, že doručování na elektronickou adresu (e-mailem) není průkazné a ze strany veřejné moci garantované (oproti systému datových schránek), proto také správní řád (§ 19 odst. 8) podmiňuje účinnost doručení e-mailové zprávy aktivním jednáním adresáta, který musí odeslat správnímu orgánu potvrzení o přijetí zprávy ve stanovené lhůtě, opatřené nadto jeho uznávaným elektronickým podpisem.

[18] Žalovaný (stejně jako před ním orgán prvního stupně) postupoval při doručování stěžovateli podle § 19 odst. 3 a 8 správního řádu, protože stěžovatel požádal o doručování na elektronickou adresu. Zároveň však musel dbát pokynu zákona pro případ, že adresát nepotvrdí převzetí písemnosti zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná. V takové situaci zákon správnímu orgánu ukládá, aby doručil písemnost tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (v tomto případě tedy na adresu trvalého pobytu stěžovatelova zástupce ve smyslu § 20 odst. 1 správního řádu).

[19] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že doménová adresa obsahující název (resp. zkratku názvu) správního orgánu není zárukou, že zpráva skutečně pochází od správního orgánu; je to však přinejmenším pravděpodobné. Proto by ve fázi před ověřením identity odesílatele a autenticity zprávy neměl účastník řízení tuto zprávu odstranit do nevyžádané pošty. Identifikaci odesílatele a autenticitu dokumentu zajišťuje zaručený elektronický podpis, nikoli adresa, ze které byla zpráva vypravěna. Podle již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu publikovaného pod č. 2440/2011 Sb. NSS lze identifikaci vymezit jako zjištění identity subjektu, zatímco autentizaci jako ověření, že subjekt je tím, za koho se prostřednictvím této identity vydává. E-mailová zpráva ze dne 16. 1. 2014, k níž bylo připojeno napadené rozhodnutí, přitom byla opatřena uznávaným elektronickým podpisem pracovnice podatelny žalovaného. Proto nelze přisvědčit námitce, že odeslání zprávy ze služebního e-mailu pracovnice podatelny (namísto e-mailu elektronické podatelny) samo o sobě zakládá právní nejistotu v doručování.

[20] Stěžovatel dále namítá, že mu zpráva nebyla doručena v důsledku nastavení jeho antispamového filtru; tím však říká i to, že pokud by si tento filtr nastavil jinak,

zpráva by mu mohla být doručena. Soud nepolemizuje s tím, že komunikace prostřednictvím elektronických adres s sebou nese riziko obtěžujících zpráv (spamu). Není vyloučeno, že ve změti e-mailů ve schránce doručené pošty, u níž systém neprovádí žádnou předběžnou selekci, lze přehlédnout úřední zásilku, naopak snaha o snížení objemu spamu a přísné nastavení antispamového filtru zase může vést k tomu, že filtr zachytí i úřední zásilku. Toto riziko však na sebe účastník řízení dobrovolně bere tím, že požádá správní orgán o tento způsob doručování. Pokud účastník sám omezuje možnosti doručení zprávy, vystavuje se nebezpečí, že mu zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena.

[21] Postup, kterým bylo rozhodnutí žalovaného doručeno na elektronickou adresu stěžovatelova zástupce, byl proto v souladu se zákonem. Zpráva se nevrátila zpět jako nedoručitelná a zástupce nepotvrdil její převzetí; proto správní orgán odeslal rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zástupce a rozhodnutí bylo doručeno náhradním způsobem dne 30. 1. 2014 v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud hodnotil žalobu podanou až dne 26. 5. 2014 jako opožděnou.

[22] Poukaz na § 37 odst. 7 správního řádu, který se vztahuje k povinnosti zajistit provoz elektronické podatelny, je nepřipadný a nemůže stěžovateli nijak prospět. Podle tohoto ustanovení platí, že pokud správní orgán není schopen zajistit přijímání podání v elektronické podobě podle odstavce 4 (*tj. úkon účastníka směřující vůči správnímu orgánu v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem*), uzavře osoba uvedená v § 160 odst. 1 (*tj. stát, veřejnoprávní korporace, jiné právnické osoby zřízené zákonem a právnické a fyzické osoby, které vykonávají působnost v oblasti veřejné správy*), jejíž je tento správní orgán součástí, s obcí s rozšířenou působností, v jejímž správním obvodu má sídlo, veřejnoprávní smlouvu o provozování elektronické adresy podatelny. Obsah tohoto ustanovení jen potvrzuje již výše řečené – totiž že správní orgán musí být schopen (ať už sám, nebo prostřednictvím jiného subjektu) přijímat kvalifikovaná elektronická podání; o způsobu, jakým má odesílat svá vlastní elektronické zprávy, se tu neříká nic, a ani z jiných ustanovení správního řádu či z jiných právních předpisů neplyne požadavek, na kterém trvá stěžovatel (tedy že jedinou řádnou e-mailovou zprávou od správního orgánu je zpráva odeslaná ze zveřejněné adresy jeho elektronické podatelny).

[23] Stěžovatel dále polemizoval s argumenty žalovaného i v replice k jeho vyjádření; tyto argumenty však již přesahují rámec kasačních námitek, proto se k nim soud vyjadřuje jen pro úplnost. *Přehled odeslaných zásilek* založený ve správním spisu nebude žádnou nejistotu o svém obsahu, stejně jako dokument *Prohlášení odeslané zásilky* předložený v soudním řízení; jde o standardní doklady o e-mailové komunikaci. Hodlal-li stěžovatel zpochybnit samotný fakt, že takto odeslaná zásilka k němu vůbec doputovala, musel by tak činit kvalifikovanějším způsobem než holým tvrzením, že „odeslání ještě neznamená přijetí u adresáta“. Spekulace, podle níž mohl žalovaný stěžovateli odesílat v připojeném souboru třeba odvolání, a nikoli rozhodnutí o odvolání, postrádá logiku: naopak lze rozumně předpokládat, že odvolací orgán zašle účastníku po proběhlém odvolacím řízení právě rozhodnutí o odvolání, nikoli vlastní podání účastníka, kterým bylo řízení zahájeno. Stěžovatelovy úvahy o tom, že žalovaný mohl zfalšovat e-mailovou komunikaci ze dne 17. 12. 2014, se pak už vůbec netýkají předmětu řízení, protože doklad o této komunikaci použil žalovaný v kasačním řízení pouze jako ilustraci obvyklých procesních taktik zástupce R. K. (které jsou i Nejvyššímu správnímu soudu dobře známy); nejde o listinu, která by byla podkladem rozhodnutí žalovaného v této věci.

V. Závěr a náklady řízení

pokračování

[24] Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[25] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle něž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože se svou kasační stížností neuspěl; úspěšnému žalovanému pak v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu